

Scénář Miroslava Brzoňová

Paní Miroslava Brzoňová se narodila v roce 1932 v obci Nasavrky. V jejích vzpomínkách na rodné město se jí vždy vybaví místní kaštanová alej.

„To jsem vám řekla, co je to kaštanka? Víte, co je to kaštanka?“ Jsou to nádherný velikánský stromy. My, když jsme šli do školy, tak jsme je sbíraly a měli jsme svačinku, protože jak byly zralý, tak padaly.“

Přestože své dětství prožívala v nelehké době druhé světové války, její rodina nestrádala.

„Když byla válka, tak jsme měli prasátko! Ačkoliv jsme byli úřednická rodina, ale měli jsme štěstí, že jeden náš příbuznej pracoval v mlékárně, tak vždycky nám přivezl konev podmáslí.“

Hluboko do paměti se paní Miroslavě zaryla vzpomínka na události spojené s Heydrichiádou a s vypálením nedaleké obce Ležáky z léta 1942.

„Úplně před sebou celej život vidim, jak jeli hasiči a chtěli ten požár uhasit a za chvíli jeli zpátky, protože ti Němci je tam nepustili a dokud nevyhořela celá ta vesnička, tak tam nikoho nepustili.“

Už jako dítě vnímala pronásledování Židů a takto vzpomíná na svého souseda:

„Navíc byli pronásledováni Židé. Naproti nám bydlel pán, který z Německa utekl, právě protože byl žid a tam se tohle všechno stávalo, tak bydlel naproti nám, chodil k nám dokonce na návštěvu, byl to velice vzdělaný pan doktor, advokát. Utekl z toho Německa, ale bohužel oni na něj zas přišli a odvezli ho a taky ho v koncentráku popravili.“

Vzpomínky na tíživé válečné roky překonaly radostné momenty při osvobození:

„To jsme byli tak šťastní, představte si, že prostě najednou vám kolem baráku jezdí spousta vojáků a byli to všechno Rusové, tak jsme byli samozřejmě šťastný, protože když skončí to, že musíte mít strach, co řeknete, že by vás někdo udal nebo něco a že už budete moct si dělat, co chcete.“

„A navíc, ještě než odešli ti Rusové, tak za nima ještě jeli Američané. To víte, to jsme teprve koukali, to víte Amerika.“

Paní Miroslava si živě vybavuje exotické ovoce, které američtí vojáci rozdávali dětem.

„Ti Američané přivezli velikánský auto a v tom byli pomeranče, všechno, co jsme nikdy neměli, protože jak byla válka, tak pochopitelně to nebylo. Pomeranče, já nevím, co všechno, banány no prostě rozdali nám kdeco.“

Život pokračoval. Paní Miroslava po válce vystudovala obchodní akademii v Havlíčkově Brodě a zde se seznámila s manželem, se kterým vychovali tři syny. Celý život pracovala v bance. Zůstala věrná sportu, hrála házenou a ráda cestovala.

Ve svých devadesáti třech letech je stále velmi aktivní a má smysl pro humor. Mladé generaci by ráda vzkázala tato slova:

„Budte každý svůj, máte nějaký názor, tak si za ním stůjte a hlavně teda vopravdu nikomu vědoucne neubližovat.“